

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενοῦ)

— Γιὰ γάρ μένει σ' ἑνα κατηλειό τὸσ φτωχοῖς, γιὰ ν' ἀφεῖται μὲ τέοντα ἔπιονή τὴν ταυτότητα τοῦ, ἔξαντον τὸ κόμης Γοδεφρίδος τῆς Θουνῆς ὃ ἔχει καμμία σπουδαῖα ἀφορμῇ... καὶ ποιὰ ἄλλη εἶνε πῶ σπουδαῖα ἀπὸ τὸν ἑρότα. Ἀσφαλῶς κάποια ἐρωτικὴ πτερεδεψόδουλεά... Μόνο κόμης Γοδεφρίδος εἶνε σπουδαῖο ἑποκείμενο, εἶνε ἄνδρας εὐγενῆς κ' ἔχει ὅραια γυναικα... Α', γ', αὐτὸς βέβαιας κρίνει τὴν ταυτότητα του... Στοὺς ἐρωτευμένους πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς διαφορικός.

Αὐτὰ συλλογίζοταν ὃ δὸν Ραφαήλ. *Οσο γιὰ τὸ Φλορεστάν αὐτὸς μόνο στοὺς κύβους εἶχε τὸ νοῦ του.

*Η τόχη τὸν εὑνοῦσε. Τὸ παζήν βαλάντιο τοῦ λοχαγοῦ ἀδιννάτεξε σιγὰ σιγὰ παχαίνοντας τὸ δεῖγον του. Εὐθεγοῦσα γι' αὐτὸ τὸν τόχην του καὶ στρεψόμενος πρὸς τὸν Τζέλ, τοῦ εἶτε :

— *Ἐ λοιπόν, βλέπεις ; ποῦ εἶνε η ἀτυχία τὴν δοπιὰ μοιλεγες πάσις θὰ μοῦ φέρει τὸ ἀλογο.

— *Υπομονή, ὑπομονή, κύριε! η μέρα δὲν τέλειωσε ἀκόμα.

— *Είσαι ίστις τοι! ἔξαλον θήσεις ὁ ὑποκόμης κερδίζοντας.

— *Αν εἴμουν ἔγω στὴ θέση σας, ζέρετε τι θὰ ἔγανα; εἶπε ο Τζέλ.

— Τι θὰ ἔγανες;

— Θὰ εἴβαις τὰ κερδιμένα στὴν τσέπη μου καὶ θὰ σταματοῦσα τὸ παγίδι.

— Ο Φλορεστάν ἀρριστεῖ νὰ γελᾷ.

— Πῶς σᾶς φαίνεται η συμβούλη αὐτοῦ τοῦ παλιόπαδου; φύτησε τὸ δόν Ραφαήλ.

— Μά τὴν πίστη μου, κύριε Μορλάζ, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματίσκος σ' εἶναι ἔχει ἀδικὸν τὸ Τζέλ. Η τόχη εἶναι ἴδιοτροπη σὰ γυναικα...

— *Ἄξ-έξαπολονθήσουμε γιὰ νὰ δούμεις εἰπεὶς ο Δ. Φλορεστάν.

Θάλεγε κανεὶς ποις τὸ λόγιο τοῦ Τζέλ ἀλλαζαν τὸ γοῦνο τοῦ Φλορεστάν. *Απὸ τὴ στιγμὴν ἔπεινη τὴν τόχη στράφιτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δόν Ραφαήλ καὶ ὁ ὑποκόμης εἶδε νὰ πετούν τὰ χωστὰ νομίσματα ποὺ εἶχε κερδίσει πρὸς τὸν πρώτην κύριον του. *Ποθε μαλάστα ή στιγμὴ ποὺ εἶχε κάτει πὰ μᾶλα του τὰ κέρδη κ' ἀρριστεῖ νὰ γάνει κ' αὐτὸ τὸ δεῖγον του βαλάντιο. Τότε κρίνεις ἴδρωτας τὸν περιέλουσε.

Σὲ λίγο λογάριαζε ὅτι πέντε ἔχει γῆροι τοῦ παγινιδιοῦ ἔφταναν γιὰ ν' ἀδείσουν τὸ φτωχό του βαλάντιο ποὺ περιείχε ὅλη τον τὴν περιουσία.

— *Υπῆρχε ἀκόμα καρδίς γιὰ νὰ σπεριτεῖ.

Μά οὔτε νὰ διασφαλεῖ τὸ παγινίδιον ὥλησε, οὔτε νὰ ἐλαττώσει τὶς καταδέσεις τοὺς καὶ σὲ λίγο ἔχει κάστει τὰ μασά του λεπτά. Καὶ τὸ φρικτότερο, εἶτα ὑποχεωμένος νὰ κρίθει τὴ συγκίνηση των καὶ ν' ἄπαντας μὲ φωδόρητα στὶς κουβέντες τοῦ δόν Ραφαήλ.

Αὐτός, ἀδιάφορος στὸν πέρδον του, ὅπως εἶταις καὶ στὸ χάσιμό του, μάζευε τὰ κερδισμένα, κωρίς κάτιν τὰ κοιτάζεις.

— Στ' ἀλήσια, κύριε ντε Μορλάζ, φάτησε ἀξαφνα, ἔνα τέταρτο τῆς ώρας ἔχιο στὴ χειλί μια ἐρωτηστή...

— Λέγετε, δόν Ραφαήλ...

— Δὲν θὰ δυσαρεστηθῆτε ἀν εἶνε ἀδιάκριτη...

— *Όχι!

— Καλά λοιπον! Πῶς γίνεται ἔνας ἀνθρώπος τῆς θέσεως σας νὰ συγκάζει σ' ἑνα τέτοιο πανδοχεῖο.

— *Ω! Ας μὴ μιλήσουμε γιὰ τὴ θέση μου. Είνε ἀσήμαντη, όπως εἶχε τὴν πιστήν νὰ σᾶς πᾶ.

— Δὲν τὸ πιστεύω! εἶπε γελῶντας ὁ ἀξιωματικός. Λέγετε δώμως.

— Περιμένω κάποιον ποὺ κάθεται ἔδον γιὰ μια προσωπική μου ὑπόθεσην.

— *Ά! Είνε τοῦλάχιστον ώραια;

— Ποιοί;

— *Εκείνην ποὺ περιμένετε.

— Στὴν τιμὴ μου, λοχαγέ, ἀπάντησε γελῶντας ὁ ὑποκόμης, δὲ σᾶς καταλαβάνω. Η ώραια ποὺ μοῦ λέτε εἶνε ὁ κυρ-Κοχερέφ, ὁ ἵδιος ὁ καταστηματάρχης.

— Τί μοῦ λέτε; Δὲ σᾶς πιστεύω.

— Ο ὑποκόμης δυσαρεστεῖ ἀπὸ τὴν ἀπάντηση αὐτὴ κ' ἔτοιμα σόταν γάρ εἴκεφραστεί αὐστηρά ὅταν μια νεα περιπέτεια τοῦ παγινίδιον ἀπέστασε τὴν προσοχὴν του.

— Ο λοχαγὸς εἶχε φίξει κ' ἔφερε τὸν ἀριθμὸ τέσσερα.

— *Ω! ω! ψυχύρισε κ' ἔροις.

— Τρία! εἶπε δόν Ραφαήλ. Πάλι κάστει. Μπά, τὶ γρούσουμε ποὺ σᾶς ἔφερε αὐτὸς δι μιρρός!

— Ο ὑποκόμης εἶχε κάσει ὅτι περιεχόμενο τοῦ βαλαντίου του. Τὰ μάτια του κοκκίνισαν. Βρήγηλε τότε μιὰ χρωστὴ ἀλισπίδα ποὺ τὴ φορούσε στὸ λαιμό του καὶ τὴν ἔπιρξε στὸ τραπέζι.

— Πάλι κ' αὐτὴν; εἶπε.

— Ο δόν Ραφαήλ ποὺ ἐτοιμάζοταν νὰ παιξει στάθμες μιὰ στιγμή.

— *Άν σᾶς ἀποκρινόμουνα κ' ἔγω ὅτι θέλω νὰ μαλάσω στὸν κυρ-Κοχερέφ, τι θὰ λέγατε, ὑποκόμη;

— Θὰ νόμιζα πὼς ἔνα τέτοιο πρόγραμμα δὲν εἰν' ἀδύνατο.

— *Ελάτε δά! θὰ νόμιμεις δι τοὺς μᾶς περιπατῶ. Εγώ δύνως εἶμαι ειλικρινής καὶ δὲ θὰ σᾶς χρύψω τίπωτα. Μάθετε λοιπὸν δι τοὺς εἰλικρινένος...

— Τὸ ὑποφιαξόμοινα. Καὶ ποιὰ εἶνε η εὐγενής κυρία ποὺ ἀγάπατε!

— Εὐγενής; Κάθε ἄλλο. Ο ἔρωτος εἶνε τυφλός, ξέρετε.

— Αὐτὸν δὲν ἔχει σημασία, ἀρού καθὼς φαντάζομαι, η ἐρωμένη σας θὰ εἶνε ὥραιοτάτη.

— *Ἐρωμένη μου. Διστυχῶς δὲν εἶνε...

— Μὲ κάνετε νὰ ἐπλήγεται.

— Κ' ἔγω ὃ ἵδιος ἐπτάλητομα, μά ἔτσι εἶνε τὸ πρόγμα. Μάλιστα, ἀγαπητή ὁ ὑποκόμηη, δὲν είμαστε ἀκόμα οὕτε στὸ ἄλφα. Ἀνατενάζο, κλαίω, παρακαλῶ, φιλώ ἀργά καὶ ποὺ τὸ ζέρι της η μᾶλλον τοῦ ὑποκόμηης της, ἀλλὰ αὐτὸν εἶνε δόλο.

— Φαίνεται πὼς θὰ εἶνε φιλάρεσος.

— Είνε σωτὸ φρούριο.

— Καὶ ἀπὸ πότε τὸ πολιορκεῖτε;

— Πρὸ τοῦν μηνῶν.

— *Ω, διάβολε! σάπει φάνταστη.

— Μᾶτι, δὲν παραπονέμαι. Άν δέν είταν κ' αὐτὸν δὲν θὰ είχα ποὺ νὰ διαθέσου τις ὡρες της σολῆς μου. Τρεῖς μῆνες τόρα εργούμενος αὐτὸν τὸ φρουροπανόδειο καθεμέρα καὶ περιμένοντα ποὺ πάλοτε φαίνεται κ' ἄλλοτε δχι.

— Τὶ σημεῖο;

— Σταθήσει νάτο ἔρχεται!

— Ενας μικρόσωμος γέρος, πολὺ καθαρὰ ντυμένος, πλησίασε τοὺς δύο εὐνεῖς καὶ, βγάζοντας τὸ καπέλλο του, τοὺς εἶπε:

— Λόπος μιὰ ἐλεημοσύνη, εὐπατρόδια μου.

— Ο λοχαγὸς πῆρε εἶνα χρυσό πόμπη μόνο πάνωσια ποὺ νὰ πληστεῖ τὸ στόχο γέρος.

— *Ο Θεός νὰ σᾶς εὐλογήῃ! ἀπάντησε ἔκεινος κωρίς νὰ ἔπληγεται.

— Είταν φαίνεται γραμμένο εἰσεῖνη ἔπιστροφη τὴν ήμέρα νὰ κάνει ἐντύπωση σ' ὅλο τὸν κόσμο η μορφή τοῦ ὑποκόμηηος τοῦ, γιατὶ, κ' ὁ γέρος βλέποντάς τον φανερώσεις στὸ πρόσωπο του κάποια ἔπιληξη.

— Ο σηνόρος συνήλθε μέρισμας καὶ ἔφυγε.

— Θὰ ἔχουμε καλή μημέρη σήμερα;

— Νά, εἶπε γεράτος καὶ δόν Ραφαήλ.

— Τί; ωτήσεις ο Δ. Φλορεστάν;

— Τὸ σημεῖο ποὺ στοὺς πάντας εἶπε γέρος εἰσεῖνης σὲ μιὰ δράση;

— Είναι παντρεμένη;

— Ναι.

— Ο Φλορεστάν ἀρριστεῖ νὰ γελᾷ καὶ ν' ἀναστενάζει.

— *Ἄζ! είπε, είστε πολὺ ευτυχής, έσεις! Νέος, ωραῖος, πλούσιος, θρησκευμένος...

— Σάς δέσητε σὲ μια ωράδα εἰλατείν...

— Εσεῖς ζέρετε παράπονα; ωτήσεις δ λοχαγός.

— Παράπονα; Πολλά... Άν σᾶς ελέγα τὴν ιστορία μου...

— Τὴν ιστορία σας τὴν έφω... εἶτε δ λοχαγὸς μεσ' ἄπ τὰ δόντια του χωρίς ν' ἀκούσει.

— Τί είπατε, λοχαγέ.

— Είταν, κύριε ντε Μορλάζ — καὶ δόν Ραφαήλ εἶδόνισε εἰρωνικὰ τὸ δόνομα τε Μορλάζ — εἶπα ὅτι ἀν κερδίσω τὴ χρυσή σημασία σας...

— Μυλωδός εἶνε λοιπὸν τὴ φύλακας σας;

— *Ο μαργαρίτης τὸν μυλωδόν... καὶ η ωραιότερα γυναῖκα τῆς Τουρκαΐας.

— Ω.. η ωραιότερα.. μὲλλα.. σάλλα.. συγνώμην, κύριε ντε Μορλάζ, κάστειτε.

— *Ο θωρακός εἶνε δική μου...

— Ναί.. η ωραιότερα.. μὲλλα.. συγνώμην, κύριε ντε Μορλάζ,

— Χάστειτε πάντας εἶπε γέρος εἰσεῖνης σὲ μια πήδησει.

— Ναί.. η ωραιότερα.. μὲλλα.. συγνώμην, κύριε ντε Μορλάζ,

— Η ωραιότερα εἶνε δική μου...

— *Ο λόνσα! φώναξε ὁ Φλορεστάν ποὺ ἀνορθώθηκε μὲν ἔνα πήδησει.

— Εγένετε ἀπόραχη νά με προσβάλλετε ἀπόψε;

— Ο Θεός γάρ με φυλάξῃ!

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σᾶς ξαναπῶ τὸνομά μου;

— Ναί, ναί.. Μή θυμώνετε, ἀγαπητή κύριε ντε Μορλάζ, εἶπε ὁ λοχαγὸς γελῶντας μ' ὅλη τον τὴν καρδιά, δὲ τραίει τίποτ' ἄλλο παρά τὴ καταρμένη ὅμοιότης σας μὲ τὸν κόμητα Γοδεφρίδο τῆς Θουνῆς ποὺ μὲ συγχίζει διακρῶς συγχωρήσατε με, κύριε υποκόμη...

— Ο Φλορεστάν ζανάκατος ἀπειλήτοκος.

— *Εστω, κύριε, εἶπε ἄλλα κάπτε κύριε τὸν χάρη γάρ η μὴ εξακολουθήσει αὐτὴ η συγχίση σας, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πιστέψω ὅτι μὲ περιέλατε επίτελης...

— *Ο! τι ίδει! φώναξε δόν Ραφαήλ ποὺ εἶχε ἀρριστεῖ νὰ διασκεδάζει μαζί του. Λοιπόν, κύριε ντε Μορλάζ, τί ζέρετε τὸν χάρητε;

(Άκολουθει)